

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. V.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyněm,
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. 3469/DS/2016,
JID: 120957/2016/KUUK/NovK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 8. 2016, č. j. 3469/DS/2016, JID: 120957/2016/KUUK/NovK, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Roudnici nad Labem, odbor dopravy (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

orgán I. stupně“), ze dne 9. 5. 2016, zn. 139/8635/2016/OD/PČ, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Předmětného přestupku se měl dopustit nedbalostním jednáním tím, že dne 7. 3. 2016 v 9:27 hod., na dálnici D8 na 36 km ve směru jízdy na Prahu, řídil osobní motorové vozidlo tov. značky VOLKSWAGEN Passat, r. z. „X“, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici, neboť jel rychlostí 187 km/hod., po odečtení tolerance radaru $\pm 3\%$ 181 km/hod.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo, jak namítal žalobce v přestupkovém řízení, přičemž žalovaný nemůže poukazovat na to, že tuto verzi žalobce neuvedl již na místě spáchání přestupku. Žalobce není povinen sdělovat veškeré skutečnosti na svoji obhajobu ihned. Z celého rozhodnutí nevyplývá jediný přímý důkaz o vině žalobce, v úředním záznamu je pouze shrnuta domněnka, že vozidlo opustila pouze jedna osoba, která byla viděna, ovšem popis celé situace ze strany vyslýchaného svědka je v přímém rozporu se situací v místě přestupku. Odpočívadlo, na kterém měl být žalobce ztotožněn jako řidič, je zakryté stromy a není na něj vidět dříve než z nájezdu na něj.
3. Dále žalobce namítl, že žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda měl žalobce naplnit materiální znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu. Dle žalobce ne každé porušení pravidel musí být přestupkem, skutek je třeba vždy vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, zejména možnost, zda žalobce mohl svým jednáním kohokoliv ohrozit. V daném případě s ohledem na dobu, kdy došlo ke spáchání přestupku, byla možnost, že žalobce svým jednáním kohokoliv ohrozí, velmi nízká. Tomu nasvědčuje i tvrzení policistů, že se za změřeným vozidlem otočili, což by bylo za vysokého provozu značně komplikované a zjevně ohrožující ostatní účastníky silničního provozu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 20096, č. j. 5 As 104/2008-45, v němž je pojednáváno o nutnosti prokazování materiálního aspektu přestupku, který se musí vždy prokazovat a ne presumovat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
5. Předně žalovaný uvedl, že vozidlo žalobce policisté zastavili na sjezdu ve Velvarech ve směru na Prahu, kdy na místě byl pouze ztotožněn jako řidič žalobce, který se prokázal občanským průkazem. Při ústním jednání konaném dne 28. 4. 2016 pak žalobce potvrdil, že je zaměstnán jako servisní technik u společnosti Johnson & Johnson, s. r. o., kdy žalobce doplnil, že jel do Prahy na operační sály, dálnice z kopce byla prázdná s tím, že si je vědom výše uvedeného přestupku, pokud však mu bude zadržen řidičský průkaz, tak přijde o zaměstnání.
6. Žalovaný dále uvedl, že nemá sebemenší pochybnosti o spáchání předmětného přestupku žalobce, což zmínil již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, když žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 51 km/hod. Přestupek byl přesvědčivě a nezpochybnitelně zdokumentován, správní spis obsahuje veškeré důkazy a další podklady pro toto konstatování. U žalobce se nejednalo o první případ rychlé jízdy, neboť již má 5 záznamů přestupků, všechny za překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný po řádném poučení nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek jakkoliv důvodná.
10. Předně soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcovými námitkami o tom, že v jeho případě nedošlo k prokázání spáchání předmětného přestupkového jednání jeho osobou. Žalobce rovněž nepříhodně namítal, že byl uznán vinným ze spáchání dotyčného přestupku toliko na základě úředního záznamu. Při formulaci dotyčných žalobních námitek žalobce „opomněl“ zmínit skutečnost, že v rámci přestupkového řízení se uskutečnilo před správním orgánem I. stupně dne 28. 4. 2016 ústní jednání, kdy žalobci bylo po skutkové stránce velmi detailně sděleno obvinění z předmětného přestupku, přičemž žalobce v reakci na to do protokolu výslovně uvedl: „Pracuji jako servisní technik a jel jsem do Prahy na operační sály. U sjezdu na Budyni byla prázdná dálnice a je to z kopce. Jsem si vědom, že se jedná o přestupek.“ Z právě uvedené prohlášení žalobce bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že osobou, která řídila motorové vozidlo, byl právě a jen žalobce, který zároveň připustil, že jeho jízdou došlo k přestupku. Tomuto prohlášení ostatně koresponduje i dokumentace pořízená hlídkou Policie ČR při vlastním měření vozidla řízeného žalobcem (vlastní záznam z měření) a dokumentace pořízená bezprostředně po zastavení vozidla, kdy jako řidič byl ztotožněn pouze a jen žalobce na základě občanského průkazu č. „X“ a řidičského průkazu série „X“. Totožnost pachatele přestupku tak byla náležitě ozřejmena již v řízení před správním orgánem I. stupně. Námitky žalobce o tom, že vozidlo neřídil, které nelogicky uplatnil až v rámci odvolacího řízení, soud vyhodnotil jako účelové, vedené zřejmou snahou žalobce vyvinut se z předmětného přestupkového jednání.
11. Dále se soud zabýval námitkami žalobce o tom, že v předmětné věci nebyly prokázány materiální znaky přestupku, jelikož v době spáchání předmětného skutku byl silniční provoz velmi nízký a bylo nízké riziko ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50 Km/hod. a více. V této souvislosti nelze nezmínit, že i při formulaci těchto žalobních námitek žalobce „opomněl“ zmínit skutečnost, že v rámci přestupkového řízení se uskutečnilo před správním orgánem I. stupně dne 28. 4. 2016 ústní jednání, žalobce v reakci na sdělené obvinění z přestupku do protokolu výslovně mj. uvedl, že: U sjezdu na Budyni byla prázdná dálnice a je to z kopce. **Jsem si vědom, že se jedná o přestupek.**“ Z právě uvedeného prohlášení žalobce je bezesporu zřejmé, že žalobce si byl vědom své rychlé jízdy, která představovala přestupkové jednání, které je ze strany státu sankcionováno. Námitky žalobce o tom, že v jeho případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku, jelikož v době spáchání předmětného skutku byl silniční provoz velmi nízký a bylo nízké riziko ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, soud vyhodnotil rovněž jako účelové, vedené zřejmou snahou žalobce vyvinut se z předmětného přestupkového jednání. Materiální stránka žalobcova přestupkového jednání byla nepochybně naplněna, neboť žalobce překročil značně nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici, tj. 130 km/hod., hned o 51 km/hod po odečtení radarové tolerance $\pm 3\%$. Z právě uvedeného je zřejmé, že se nejednalo o zanedbatelné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, o kterém pojednával rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 20096, č. j. 5 As 104/2008-45, na nějž nepříhodně odkázal žalobce, kdy Nejvyšší správní soudu rozvinul úvahy Krajského soudu v Ústí nad Labem obsažené v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 75 Ca 2/2008-23, který řešil skutečně bagatelní překročení nejvyšší dovolené rychlosti o pouhých 2 km/hod. po odečtení radarové tolerance.
13. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), stanoví v ust. § 2 odst. 1, že přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Přestupkem nebo trestným činem může být vždy pouze takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně. Zásadním rozlišovacím kritériem mezi trestným činem a přestupkem je tedy obecně řečeno míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. Společenská nebezpečnost trestného činu pro společnost musí být alespoň vyšší než nepatrná, zatímco přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

34/2006-73; či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 – 52, všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

14. Soud ze shora uvedeného činí obecný závěr, že v případě, že je porušeno ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu jsou naplněny nejen formální znaky skutkové podstaty přestupku, za nějž byl postižen žalobce, ale je nutno mít za to, že je naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl.
15. Soud dále konstatuje, že v evidenční kartě řidiče má žalobce záznamy za přestupky na úseku dopravy spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to hned v 5 případech (ze dne 7. 10. 2006, 28. 2. 2007, 29. 6. 2011 a 15. 5. 2014, takže se obdobného protiprávního jednání žalobce dopouští opakovaně, což jednoznačně zvyšuje společenskou nebezpečnost jeho jednání.
16. Soud uvádí, že žalobcem tvrzené zvláštní okolnosti spočívající v údajně nízkém silničním provozu a nízkém riziku ohrožení ostatních účastníků silničního provozu rozhodně nejsou okolnostmi, které by vybočovaly z běžného rámce jednání kvalifikovaných jako přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním. Soud tak musí konstatovat, že žalobcem tvrzené okolnosti (důvody), jež způsobily, že řídil motorové vozidlo výrazně vyšší rychlostí než nejvíce dovolenou (o 51 km/hod.), vůbec nejsou způsobilé snížit škodlivost jednání žalobce pro společnost tak, aby byl materiální znak skutkové podstaty přestupku vymizelý. V daném případě nelze přehlédnout, že k přestupku došlo na velmi frekventované komunikaci, kde je dodržování nejvyšší dovolené rychlosti nezbytné, neboť při jakékoliv kolizi vozidel hrozí velmi závažné a mnohdy i tragické následky. Správní orgán I. stupně i žalovaný tak postupovali správně, když došli k závěru o přítomnosti materiální stránky přestupku žalobce.
17. Soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
18. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakém

rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)